

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

ARESTON

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ
ARESTON

JOSEF PEGINDOVSKÝ

ARESTON

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2016
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016
Cover Art © Lukaš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-279-0

Prolog

Cítil, že se blíží vyvrcholení. Měkké ženské tělo, kterého se tak těsně dotýkal a které cítil všemi smysly, ho dychtivě přijímalo. A přitom to trvalo tak dlouho, než jejich vztah dospěl až k této triumfální chvíli.

Museli se kontrolovat, jejich styk nesměly doprovázet zvuky, které by zaslechl byť i jen náhodný kolemjdoucí.

Lingard byl v Magadanu vetřelcem – a to vetřelcem zvláště nenáviděným, protože jeho domovským podlažím byl San Quentin. Pronikl sem tajně, v přestrojení, a dobře věděl, že Sagitta bude sama.

Už na něj čekala. Přivítala ho úsměvem a džbánkem lahodného nápoje. Ale ten nehrál roli; byli spolu!

Lingard už se neovládl. Celé týdny neměl ženu, prodejné mrchy ho unavovaly a navíc stály hříšné peníze, které mohl využít na něco lepšího. Sagitta peníze nechtěla, chtěla jen jinou lásku, než jakou zatím poznala.

Vyvrcholení se dostavilo tak rychle, že ho to až mrzelo.

Chvíli vedle sebe jen leželi; on hladil její alabastrově bílé tělo a mrzelo ho, že k vyvrcholení dospěl pouze on. Doufal, že bude mít šanci to napravit.

Náhle uslyšel hlasitý křik, dunivé kroky. Rozléhaly se chodbou, blížily se.

Sagitta tiše vykřikla.

„Schovej se,“ zašeptala, ale nebylo kam.

První, druhý, třetí ozbrojenec jeden po druhém rozrazili dveře tak prudce, že se za nimi odrazem opět zavřely.

„Za tohle tě prodám hovňákům, děvko,“ rozkřikl se první z nezvaných návštěvníků.

„Smiluj se nad ním, Rektore,“ zavzlykala Sagitta, ale prudký úder do tváře ji srazil ke zdi, u které se v bezvědomí svezla na podlahu.

Lingard neměl čas se oblékat, v těch pár vteřinách však dokázal vylovit z kapsy svého ponča, které měl hned u lůžka, nůž a postavit se do střehu.

Ani vteřinu nepochyboval, že nemá nejmenší šanci. Rozhodl se však neprodat svou kůži zadarmo. Nečekal na jejich útok.

Prudce se vrhl na muže, kterého Sagitta nazvala Rektorem. To jméno budilo strach.

Když ho nezabiju, tak ho aspoň navěky ocejchuju! pomyslel si. Rektor to nečekal a špička Lingardova nože přešla po jeho hrudi. Rozdělila pončo na dvě části, čepel rozřízla kůži i svaly a vytryskl proud krve. Rektor se zapotácel a ruka, která před chvílí udeřila Sagittu, marně sahala po noži. Lingard se vůbec nekryl, čímž ale získal možnost zasáhnout Rektora ještě jednou a definitivně ho tak vyřadit z boje. Rektor se pomalu kácel a krev z něj stříkala jako z raněného vepře.

Mezitím se ale Lingardovi zabodl do boku jiný nůž. Ještě necítil tu prudkou bolest, která logicky musela přijít... Neměl ani čas si uvědomit, že to zranění je tady a teď takřka jistě smrtelné, když přiletěl šíp vystřelený z kuše a pronikl jeho krkem.

Jen letmo vrhl pohled směrem, odkud rána přišla, a spatřil třetího strážce mravnosti, jak škodolibě znovu natahuje svou zákeřnou zbraň a vkládá do ní další šíp.

Z posledních sil po něm hodil nožem, ale minul.

Zdálo se, že ten kousek zahroceného materiálu mu letí vstříc nekonečně dlouho a Lingard ho vnímal snad všemi smysly; věděl, kam míří, ale nebyl schopen uhnout. Šíp se mu zabořil přímo do oka – a v tu chvíli Lingard spatřil na zlomek sekundy naprostou tmu... A potom už nic.

V téže chvíli dodýchal i Rektor. Střelec, který si toho všiml, přikročil k ležící Sagittě: „Tu křivku nechte zmrskat a obřezat. Zdechlinu hodte do šachty. Nikdo z Magadanu se nezneuctí tím, že by se jakkoli podílel na jeho vytěžení. Tak nařizují já, Haruspex, vládce Magadanu.“

Stalo se, jak Haruspex nařídil. A Sagitta – po přetrpěném ponižujícím násilí, kdy se z jejích zad valila krev proudem a kdy ji zneužili i poslední otroci, suroví a bezohlední – musela vlastnoručně vyčistit celou místnost, na jejíž podlaze se mísila krev jejího milence s krví jeho vrahů.

K Haruspikově cti je třeba poznamenat, že nakonec od trestu obřezání upustil. Uvědomil si totiž, že pro něj bude užitečnější Sagitta nenarušená, zahřívající mu každý den lože. A až později se přišlo na to, že Sagitta je těhotná – navzdory všem sterilizacím, navzdory vší pravděpodobnosti. Byl to malý zázrak, který však většinou končil smrtí nemluvněte. Haruspex však zařídil, aby toto dítě přežilo. Domníval se totiž, že malý Arlin je jeho syn...

1. Proces

Večer před svatým Janem bludnou hvězdu jsem zaznamenal, ana jen v optice mého dálnovidu vidína byla, podobně jako hvězdy medicejské. Nastala konjunkce se Saturnem, ale její pohyb byl velmi rychlý. Hvězda tato druhý večer o dva palce přesunula se směrem k východu, a jeden den později rovněž, až počasí kalné na tři dny její pozorování znemožnilo mi. Když se opět vyčáslilo, tato bludná hvězda, patrně vlasatice, z oblohy již zcela vytratila se.

Galileo Galilei, *Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo*. Tajný odstavec objevený v jednom z ručně opisovaných exemplářů z roku 1632 ze soukromé sbírky, původně pečlivě vyškrábaný a překrytý iluminací.

* * *

Středa 2. ledna, 14:32.

Právě tehdy jsem byl odsouzen k dvěma cyklům na Arestonu. Nic jsem tehdy nechápal, bylo to jako v noční můře, ze které se nejde probudit. A když se probudíte, stejně ji nevymažete.

Středa. 2. ledna. 14:32.

Nikdy, nikdy tu chvíli nezapomenu. Ale všechny důsledky a bezvýchodnost své situace jsem si měl uvědomit až později.

Tehdy, když jsem přijal hovor z neznámého čísla.

* * *

„Podívej se na dvacetsedmičku, Terstegene,“ vyzval mě hlas, který jsem nedokázal nikam zařadit. „Máš tam školení...“ Klap, hovor byl ukončen.

Chvíli jsem jen zmateně zíral na komunikátor, ale pak jsem udělal, co mi bylo řečeno. Školení? To byl jen černý, krutý humor. Na sedmadvacítce běžela reportáž. Nedobrovolným hrdinou byl ztrhaně vypadající muž jménem Šin-sen. Byl to jako já odsouzenec, který měl nastoupit na Areston.

Jenže na rozdíl od mě se rozhodl utéct. Abych to vysvětlil – pokud vás odsoudili na Areston, neseděli jste hezky na zadku v nějaké sympatické, protože pozemské věznicí. Ne, žili jste svůj život, dokud se Areston dostatečně nepřiblížil. Vaše svoboda ale měla vymezené hranice, na jejichž dodržování dohlížely mikrodrony. Byly nenápadné, maskované za hmyz, velké jako čmelák, někdy jen jako vosy, a když se přiblížily na doslech, právě jako hmyz bzučely. Sám jsem od soudu občas zaslechl podezřelý bzukot a bylo mi ze začátku divné, kde se bere hmyz uprostřed zimy. Jenže on to žádný hmyz nebyl.

Šin-sen si myslel, že jim uteče. Šin-sen si myslel, že se ukryje.

Reportéři ukázali divákům jeho tvář; byl to vyplašený uzlíček svalů a šlach, s široce rozevřenýma očima a s pootevřenými ústy, z nichž se linul neartikulovaný řev, v ničem nepřipomínající lidskou řeč.

Prchal temnou ulicí a za ním se hnal dav.

Zákon předpokládal, že bude Šin-sen ukázněný a bude se zdržovat v dosahu, aby posléze přišel včas na místo odletu. Šin-sen měl jiný názor.

Jenže neměl jak zmizet. Neměl ani *kam* zmizet.

Mikrodrony pronikly na všechna myslitelná místa a lidská fantazie nedokázala vymyslet úkryt, kde se před nimi skrýt. Kromě hrobu.

Ale přestože existovaly technické prostředky, jak odsouzeného trvale sledovat, úřady zavedly institut dobrého přítele. Nějaký dobrý přítel se našel vždycky – a uprchlíkovu polohu ohlásil. Odměna za takovou informaci byla totiž mimořádná, zvláště když vedla k dopadení. Odsouzený nemá šanci.

Stačí zveřejnit výzvu, že ten a ten se vyhýbá své nástupní povinnosti. Lidé nemyslí na nic jiného, každý doufá, že to bude on, kdo ho spatří první, že to bude on, kdo se chopí komunikátoru, navolí správný kód a zbaví se na čas starostí.

Říkáte si, že my lidé přece nejsme takoví? Také jsem si to dřív myslel, ale zkušenosti mě naučily, že na to, aby dokázali zničit jiného, vynakládají naši bližní neuvěřitelné prostředky a projevují neobyčejnou vynalézavost. Ostatně, nahlášením uprchlíka zábava teprve začínala. Protože uprchlík, to už nebyl v očích zákona člověk. Byl to nikdo, nic. A co se stane takovému nic, to zákon nezajímá.

A tak jsem vyděšeně sledoval, jak z očí davu šlehala smrt.

Jako školení to fungovalo. Když jsem viděl, jak dav žene Šin-sena ulicí, jako kdybych si okamžitě začal balit kufry. Samozřejmě jen obrazně, na Areston si člověk

žádná zavazadla brát nesmí. Ale co si vezme, to jsou vzpomínky.

Na to, jak toho nebožáka dopadli. Jak ho vláčeli ulicí, jak ho jeden vedle druhého mlátili, kopali do něj, svázali mu ruce provazem a táhli jej prachem i bahnem... A pak, jen tak pro zábavu, přehodili lano přes větev a všichni táhli a smáli se a zpívali a radovali se.

Šin-sen visel, kopal bezmocně nohama a unikal z něj život. Ale podle zákona to bylo v pořádku a lidé se smáli.

Těžko říct, zda měli někteří z nich později výčitky, když se emoce uklidnily a zůstalo jen tělo jako němá výčitka houhající se ve větru. Třeba si i někdo uvědomil, že z něj mocní udělali něco méně než zvíře. Že se mu vlastně smáli do obličeje. Protože víte, co je nejhorší? že žádný lynč nebyl nutný. I kdyby Šin-sen unikl dronům, i kdyby se skryl před davem, pořád tu ještě byli červi.

Každý z nás je dostal hned po vynesení rozsudku. Injektor se stříbrným nanokovem, který se rozlil podél žil. Krátké bodnutí, profesionální úsměv a předání na archaickém papíru vytištěné brožurky se spoustou obrázků. Nemuseli jste tak být zdatný čtenář, abyste pochopili, co s vaším tělem ti krasavci udělají, když v daný čas nenastoupíte výkon trestu... Efektivní a efektní, dav by měl jistě radost. O to větší, že červi se pak postarají i o ostatky.

Reportáž skončila a s ní i „školení“. Tehdy jsem definitivně pochopil, že nastoupím na transport a na dva cykly Arestonu, na celých šestnáct let, opustím Zemi. Samozřejmě, mohl jsem tomu všemu předejít, stačilo jen vybrat si správný most nebo křižovatku, napustit vanu s horkou vodou a... Ale ne! Tehdy jsem se rozhodl, že

já, Terstegen, nespravedlivě odsouzený, oběť zvůle něko-
ho mocného a neznámého, se neskloním. *Přežiju*, slíbil
jsem si, *přežiju, dokážu se vrátit a zjistím, co a proč se mi
stalo...*

* * *

Dovolte mi, abych se ještě vrátil ke svému slavnému sou-
du. Byl jsem předvolán, aniž mi kdokoliv cokoliv řekl. Jako hovádko boží jsem nakráčel do jámy lvové. Snad
jsem si dokonce myslel, že budu svědkem v některé
z kauz, o kterých jsem tehdy psával. Místo toho mi rukou
potřásl nervózní mladíček, že prý je mým obhájcem a já
čelím obviněním ze závažné konspirační a protistátní
činnosti spojené s plánováním vraždy. Konkrétně jsem
se měl před Vánoci sejít s jistým bezcitným zločincem,
jehož eskapády plnily zpravodajství, ale jehož jméno už
vám neřeknu. Jak to, že si nepamatuji jméno dotyčného?
Vždyť za setkání s ním mě čekal Areston! Inu, já se s ním
nikdy nesetkal. V inkriminované dny jsem byl dokonce
mimo město, s partou přátel. Obhájce se zaradoval a po-
žádal mě o kontakty. Okamžitě jsem mu je předal a před-
pokládal jsem, že tím je věc jasná. Někde došlo k omylu,
ten se nyní vysvětlí a starý dobrý Terstegen odkráčí
do zapadajícího slunce. Na skleničku či dvě, s novou his-
torkou, na kterou bude balit dívky.

Spletl jsem se.

Soudce, který měl případ na starost, se jmenoval
Wilson, jak mě informovala nevelká tabulka na sto-
le před ním. Podobné tabulky na chromovaných sto-
lech měli ostatně všichni v místnosti – žalobce, obhájce,

zapisovatel, porotci. Jen já jsem byl bez cedulky. Asi aby bylo hned jasné, že v očích moci jsem nula.

„Jméno?“

„Ian Terstegen.“

„Věk?“

„Třicet šest.“

„Vzdělání?“

„Klasické gymnázium. Technická univerzita. Doplňovací kurzy...“

„Ženatý?“

„Rozvedený.“

„Povolání?“

„Novinář na volné noze.“

A takhle rychle se odbyla má účast na procesu. Pak mluvil už jen žalobce a můj obhájce. Ten první byl stručný a strohý. Spáchal jsem odporné činy, jsou na to svědci, věc je jasná. Obhájce něco zablekotal o svědcích, které jsem tasil jako svůj trumf. Soudce je okamžitě dal kontaktovat. A mí přátelé... Mí drazí přátelé potvrdili, že v daný den jsem s nimi nebyl.

Začal jsem protestovat, křičet. Nakonec jsem se i smál absurditě celé té frašky. Jenže ta fraška se pro mě změnila v tragédii. Svědci obžaloby pochopitelně vypovídali. Byly to lži, samozřejmě, ale soudce je bral jako pravdu boží. Můj obhájce se pokusil o něco jako křížový výslech a s nevídanou bravurou mi dokázal ještě přitížit. Nakonec došlo na závěrečné řeči a porota se odebrala rozhodnout o mém osudu.

Který byl ovšem jasný, jak jsem pochopil ve chvíli, kdy se za nimi zavřely dveře poradní místnosti a můj obhájce mi sklesle zašeptal: „Je mi to líto, pane Terstegene.“

No, mně to bylo líto víc. Rozsudek, dosažený v rekordním čase, jak se mi zdálo, zněl pochopitelně „vinen“.

Soudce Wilson, již postarší pán, rychlost ocenil jedním úsměvem a s dalším úsměvem vynesl rozsudek.

„Ian Terstegen se odsuzuje k dvěma cyklům ve vesmírné věznici Arestonu s nástupem...“

Dva cykly! Pane bože, běžně se dává jeden! Ani hodně slušný vrah nedostane dva! Bylo to absurdní a šílené. Dál jsem soudce neposlouchal. Sledoval jsem raději hodiny nad jeho hlavou. Ano, vy to již víte – byla středa 2. ledna, 14:32.

Sledovat čas se mělo stát mou oblíbenou kratochvílí na hodně dlouhou dobu. Dva cykly Arestonu, to znamená šestnáct let. Po tuto dobu budu mít tu velikou čest, stát se poutníkem, jak se říkalo chovancům Arestonu, a odškrtnout den za dnem do svého návratu.

Soud skončil, já dostal injekci nanočervů a byl jsem vyhozen na ulici jako nečistý, vyvrženec, který netušil, jestli má brečet, řvát nebo se smát.

* * *

Než jsem byl naveden na své „školení“, napadaly mě nejrůznější myšlenky. Odvolání, protesty... Věci, na které se slušný člověk spoléhá a které v mém případě zněly brzy směšně i mně samému. Dosáhl jsem vlastně jediného – všichni přátelé si mě postupně vyškrtli, přestal jsem pro ně existovat. Až chudák Šin-sen mi znovu vlil elán do žil a já začal plánovat. Protože nastoupit na Areston jen tak, to by byla sebevražda. Takže jsem si začal shánět informace.

Nebylo jich mnoho, Areston, kdysi velká senzace, se brzy stal jakýmsi tabu – jako by se lidstvo, které si nedokázalo vysvětlit, kde se ten záhadný objekt vzal a jak to, že tak dlouho unikal pozorování v soustavě, kde jsme znali už hezkých pár desítek let každý pitomý šutr, stydělo za své selhání. Ale jedno bylo jasné – tamní odsouzení byli elita. Masoví vrazi, sérioví vrazi, nejrůznější psychopati, teroristé a sem tam nějaký ten politicky nepřizpůsobivý občan... a já.

Dlouho jsem si lámal hlavu, proč a jak jsem se do takové vybrané společnosti dostal – a pak pochopitelně i tím, kolik těch hrozných zločinců je podobnými oběťmi jako já. Ale nakonec jsem to vzdal. Mou situaci to nemohlo nijak změnit. Důležité byly jiné informace.

Byly známy základní údaje o rozměrech Arestonu a já se s nimi důkladně seznámil. Už od dětství jsem v sobě pěstoval náklonnost k faktům, fyzikálním procesům a vůbec ke snaze pochopit fungování vesmíru a techniky. Zjistil jsem, že úvahy na tato témata mě dokáží vždy uklidnit – a to se nemělo změnit ani na Arestonu. Ale i kdyby pro mě byly úvahy o rozměrech a fungování Arestonu vyčerpávající, stále platilo – a v budoucnu jsem se o tom měl mnohokrát přesvědčit – že znalosti, jakékoliv znalosti, mohou představovat rozdíl mezi životem a smrtí. První věc, která na mě měla mít zásadní dopad, byl jakýsi jízdni řád Arestonu.

Ono umělé těleso se nikdy nezpožďovalo a vracelo se k Zemi vždy po osmi letech. Na cestě k Zemi ho nemohlo nic zastavit. Astronomické servery ohlásily první vizuální kontakt nedlouho po mém odsouzení, ještě daleko za oběžnou dráhou Marsu a zprávy o Arestonu

se začínaly množit, neboť každá senzace se hodí. Mnohé z nich ovšem připomínaly novinářské kachny a mnohdy byly pro neopatrného pisálka hrou s ohněm.

Objevily se názory, že Areston je mrtvý, že se noví poutníci setkají už jen s chladem, vzduchoprázdnem a prázdnu skořápkou plnou ztuhlých mrtvol. *Neposílejte lidi na hřbitov*, zněl nejodvážnější titulěk. Později jsem se měl dovědět, že autor tohoto článku byl donucen konfrontovat svůj názor se skutečností. Doprovodil mě na Areston. Dodnes mě mrzí, že jsem se s ním nemohl setkat, ale jeho jméno jsem zapomněl a na Arestonu nebylo jak jej vyhledat.

Jiní tvrdili, že se Areston vrátí po jiné oběžné dráze a odkloní se od Země, takže nebude možné vyslat novou posádku. Tak tohle by byla, aspoň pro mě, ta nejlepší zpráva! Kdyby ovšem byla pravdivá. Jak se ukázalo Areston se skutečně zpozdil oproti jízdnímu řádu – zpoždění činilo přesně dvě milisekundy – a k odchylce došlo i stran dráhy – zde dosáhla odchylka setinu promile. Tedy, nechci působit jako buran, ale takové „odchylky“ mi byly coby odsouzení na hovno.

Objevily se i nejrůznější spekulace, jasnozřivě objasňující účel prstence Arestonu a jeho tajemného jádra. Jako obvykle, k ničemu žádná nevedla.

Bylo to zvláštní, ale aspoň přibližné plány Arestonu jsem objevil až po dlouhém hledání a vlastně náhodou v jednom rušeném archivu. Jako by byly tyto informace zapovězené. Přesto se zdálo být jisté, že Areston musel být dílem lidských rukou, jakkoliv nebylo možné vysvětlit, kdo, kdy a jak jej postavil. Sám jsem se po příletu přesvědčil o pravdivosti šeptaných poznámek o nápisech

v angličtině a dalších lidských jazycích na všech palubách nebo o běžných pozemských šroubech tam, kde se používaly – většina spojů totiž vůbec nebyla běžnými smysly viditelná, jako kdyby byl Areston z jednoho kusu hmoty. Ale to ve svém vyprávění předbívám, ještě pořád jsem přece na Zemi!

Pravda o původu Arestonu se snad nacházela v nějakém bohem zapomenutém trezoru některé z vlád. Třeba měli pravdu šílení konspirátoři mumlající cosi o spolupráci s mimozemšťany a třeba snílci básníci o cestování časem... Vlastně jsem mohl být rád, že se budu moci pokusit o vysvětlení některých záhad osobně a přímo na místě. Pochopitelně, že dosáhnout takového přístupu byla pro odsouzence, byť miloval záhady sebevíc, naprostá pitomost.

Když se kdysi Areston objevil poprvé – alespoň tedy poprvé *oficiálně* – vzbudil senzaci. Krátce po objevu neznámého asteroidu se objevily zprávy, že tentokrát už bez debat dostane Země zásah kosmickým tělesem. A opravdu to bude těžký kalibr – Areston měl průměr o něco větší než jeden kilometr.

Propočty hovořily jasně a poplašné zprávy připravovaly obyvatele planety na Armageddon. Teprve když se přiblížil Areston na vzdálenost několika milionů kilometrů, zjistilo se, že mine Zemi zhruba ve vzdálenosti Měsíce. Úplný klid nenastal, ale přišlo aspoň částečné vystřízlivění. Výpočty naznačily, že Areston se pohybuje po stálé oběžné dráze, s apogem daleko za oběžnou dráhou Marsu a s perigeem právě v sousedství Země.

Jako zázrak se zdála být skutečnost, že obě oběžné dráhy, tedy Arestonu a Země, jsou přesně synchronizovány.

Délka oběhu Arestonu kolem Slunce byla přesně osm let. Tohle už nebyla náhoda. Ani zázrak. Dráhu někdo přesně propočítal a s naprostou přesností na ni Areston posadil.

Odtud už byl jen krok ke zjištění, že Areston není planeta, ale kosmická stanice. Výtvar inteligentních bytostí. Nabízí se člověk, ale co když...

Při prvním průletu nezareagoval nikdo tak pohotově, aby si zalétl prohlédnout Areston zblízka, ale při druhé návštěvě už byla Země připravena. Pročítal jsem články a sledoval reportáže z té doby, které nazývaly ono těleso různými jmény, objevitel Arestonu prosazoval své přesvědčení a pojmenoval jej Che Guevara, ale když se ukázala pravá podstata tělesa, bylo toto jméno s úlevou zavrženo. Kdosi pak přišel s názvem Kulový svět, ale název Areston se objevil až při čtvrtém oběhu – až poté, co podnikavé vlády rozhodly, co s Arestonem počít – tedy využít jej jako dokonalé vězení.

První expedice ale ještě před tímto jistě osvíceným rozhodnutím zjistila, že Areston je dokonalá koule o průměru jednoho kilometru. Povrch tělesa byl kovový, ale nešlo to s určitostí tvrdit, v každém případě se jednalo o hmotu odolnou vůči agresivnímu prostředí okolního vesmíru. Nikdo totiž na povrchu Arestonu nenašel žádné stopy po srážkách s mikrometeority, o větších kosmických tělesech ani nemluvě. Povrch Arestonu také pilně odrážel světlo, což znovu vyvolávalo otázku, proč jeho objevení trvalo tak dlouho. A s tím souvisí jiná otázka – jak dlouho vlastně už cirkuluje na své dráze? Byl nějak maskován? Byl dílem nedávné minulosti nebo snad vzdálené budoucnosti? Byl Areston dílem člověka nebo

jiných, neznámých bytostí? To už se ale vrátím k oněm šíleným úvahám, které nikam nevedou...

Nějaký význam ale jistě má skutečnost, že Areston je sice koule, ale s určitými výhradami. Především se zjistilo, že rotuje, což se ale dalo očekávat. Otáčí se zhruba jednou za dvě minuty, čili na vesmírné těleso docela rychle. Jenže – z každého pólu té dokonalé koule vyrůstala věž z materiálu podobného sklu o výšce asi 230 metrů a průměru 32 metrů – samy o sobě by tyto útvary představovaly obří kosmickou loď.

Ale ani to nebylo vše. Areston byl v rovníku opatřen prstencem, patrně rovněž ze stejného materiálu jako věže. Plochý a poměrně široký prstenec se vznášel v konstantní výšce asi 100 metrů nad povrchem planety a jeho tloušťka činila – co čert nechtěl – 32 metrů, a široký byl takřka 100 metrů. Jako kdyby někdo uvil kolem Arestonu věneček a nějaký ten materiál mu zbyl, a tak zasadil ty dva kousky do obou pólů.

První průzkumníci o věžích i prstenci mluvili jako o skleněných, protože skrz materiál bylo vidět hvězdy.

Když se lidem po značném úsilí podařilo proniknout dovnitř, našli tam naprostou prázdnotu, tedy aspoň co se týče posádky; nikde ani noha, nikde ani stopa po tvůrcích, stavitelích či astronautech. Naprosto zřejmé však bylo, že Areston musel být osídlen, protože všechna patra i ulice byly řádně označeny, všechny dveře byly očíslovány a mnohé místnosti byly vybaveny nábytkem, takže nebylo možné pochybovat o jejich určení – obytné pokoje, tělocvičny, společenské sály, jídelny, klubovny, čítárny, koupelny. V běžných pokojích však člověk o žádný nábytek nezavadil, byly tam vidět jen holé podlahy,

stropy a stěny, vše ze stejného materiálu, z jakého byl vytvořen povrch. Krom toho nikde nebylo ani stopy po jakémkoliv velínu. Nikdo nenašel zdroj energie, a přitom na všech koridorech a ve všech místnostech svítila světla. Nikoli však trvale, jen reagovala na pohyb.

A nikdo také nepronikl do středu Arestonu, který byl kompaktní pevnou koulí o průměru jedné stovky metrů, tedy plus minus nějaké ty centimetry... Právě tam se nepochybně nachází srdce všech tajemství!

Startovací okno pro lety k Arestonu však bylo krátké, trvalo zhruba jeden týden, a tak si výzkumníci museli pospíšet, jinak by odlétli i s Kulovým světem daleko do kosmu.

Fyzikální vlastnosti Kulového světa tak trochu odporovaly známým přírodním zákonům. S Arestonem nebylo možné navázat jakékoli spojení. Jeho interiér byl izolován od vesmíru stejně dokonale jako černá díra. Neuniklo z něj žádné záření ani světlo, ba ani rentgenové paprsky či záření gama. A světlo vlastně nemělo ani kudy pronikat, protože na jeho povrchu nikdo nenašel jediné okno.

A pak Kulový svět opět odlétl a pomalu se na něj zapomnělo, protože se ukázalo, že jej nelze nijak ekonomicky využít. Jedině astronomové měli naději, že by z jeho paluby mohli pozorovat třeba Mars, ale mohli by se hlavně podívat na sluneční soustavu tak trochu z jiného úhlu. A tak, než se překulilo dalších osm let, našla se jen skupina čtyř lidí, kteří sehnali dostatek prostředků a odvahy na to, aby vstoupili na palubu Arestonu a zůstali tam celých dalších osm let. Byla to památná Swansonova výprava.

Vesmír cestou z nitra Arestonu ale ani jednou nezahlédli; jejich naděje, že se jim nějak podaří proniknout do polárních věží nebo do prstenců, totiž byly marné. Navíc se vstup do Arestonu napevno uzavřel ihned poté, co tento svět opustil sféru Země, a uvěznil výpravu ve svém nitru. Na celých těch dlouhých osm let.

Tak se stalo, že výprava nezkoumala okolní vesmír, ale samotný Kulový svět.

Naštěstí se ukázalo, že Areston disponuje prostředky pro přežití velkého počtu lidí na neomezeně dlouhou dobu.

Málokdo pochyboval, že Areston má nějaký pohonný systém a že s jeho pomocí lze cestovat ke hvězdám. Je ale opravdu Areston generační loď? Nic, co by se podobalo pohonu, nikdo nikdy nenalezl...

Z oné čtveřice odvážlivců se každopádně vrátili jen dva a ti nikdy nebyli ochotni ani schopni vyprávět žádné podrobnosti o svém pobytu. Vrátili se jako mentální trosky, které dožily v ústavu. Během té nekonečné cesty, zejména z počátku, však psali podrobnou zprávu o Kulovém světě. Právě tyto zápisky, později vydané, byly i za mých časů hlavním zdrojem jakýchkoliv poznatků o Arestonu. Osobně jsem ale přesvědčen, že všechna známá vydání jsou cenzurována. Člověk se totiž z četby nedozvěděl nic podstatného, a už vůbec nic o vztazích mezi členy výpravy. Zpráva se zabývala především prvními dvěma roky cesty, a pak jako kdyby už nikdo neuměl psát.

Příští průlet Arestonu už nevzbudil žádné senzace; málokdo se dozvěděl, že tenkrát jej zkoumala skupina specialistů. Stačil jim na to týden, kdy se Kulový svět přiblížil na dostřel Země.

A pak se tiše dospělo k rozhodnutí a o osm let později byli na Kulový svět vysláni první trestanci. Tehdy také získal Areston své nové jméno. Je sice neoficiální, ale to oficiální už nikdo nepoužívá.

Kolik žije na Arestonu trestanců? Snad je tento údaj i znám, ale veřejnosti se ho nikdo neobtěžuje sdělit. Když jsem to při svém pátrání zjistil, musel jsem se ušklíbnout: *To číslo mohu brzy sám osobně zjistit, když si udělám soukromé sčítání lidu. Dostanu k tomu přece příležitost!*

Jestli toho bylo málo známo z obecných informací, o životě na Arestonu to platilo dvojnásob. Na Zemi prosáklo jen pár útržků, z nichž vyplývalo, že tamní vězni si říkají poutníci a svůj pobyt označují coby dlouhou pouť. Mluvit o nich jako o věznicích, bylo prý urážkou. A pak už se jen šeptalo o podivných kultech a podhoubí zločinu. Inu, poutníci nebyli přeci žádní beránci!

A tak mi bylo jasné, že pokud se chci dozvědět něco skutečně užitečného, musím vyhledat ty, kteří Arestonem sami prošli.

2. Areston se blíží

Před 12 900 lety se v zemské atmosféře kdesi nad Kanadou rozpadla a explodovala velká kometa. Rozsáhlá území Severní Ameriky zachvátil požár, vše bylo pokryto troskami exploze a popelem. Vyspělá kultura předchůdců indiánů, dnes nazývaná Clovis, spěla rychle ke svému úpadku.

V období před 13 milénii rozkvétala na území dnešních Spojených států tato civilizace, označovaná podle místa archeologických nálezů. Tito lidé vyráběli kvalitní kamenné nástroje, pomocí nichž lovíli divokou zvěř. Podle většiny teorií jsou považováni za první obyvatele Ameriky, kam se dostali z Asie překročením zamrzlého Beringova průlivu.

Tato civilizace ovšem poměrně náhle upadá právě ve zmiňovaném období. Až dosud se zdálo, že jednoduše vyhubili příliš mnoho živočichů a následně se nebyli schopni uživit. Nyní ale přichází alternativní a poměrně silně podpořená teorie, podle které se společně s mnoha živočišnými i rostlinnými druhy stali oběťmi kosmické srážky, jejíž důsledky náhle a významně pozměnily jejich životní podmínky.

McAlissonova výprava našla na místě – krom jiného – drobné kuličky ze zvláštního kovu, který se nikde jinde na Zemi nevyskytuje. Jednalo se o směs titanu, krystalického křemíku a hliníku s příměsí lanthanoidů

a kupodivu i osmia a iridia. Překvapení nebralo konce, když se ukázalo, že ze stejné slitiny je zhotoven plášť Arestonu.

Tvrdość tohoto materiálu byla určena na 8,5 podle Mohsovy stupnice tvrdości.

Z tajné zprávy agentury NASA pro Kongres USA.

* * *

Od odsouzení po nástup k odletu jsem měl rok. Tři sta šedesát pět dní, abych si urovnal své záležitosti, myšlenky a připravil se na vše, co mě může čekat. S prací mi pomohli ochotní lidé, kteří mě okamžitě vyrazili – a to tak rychle, že ani nestihli sepsat falešně znějící, ale běžnou řeč s poděkováním za roky odvedené práce. Naštěstí jsem měl našetřeno a drobný majetek po rodičích, který jsem dokázal ubránit před pár lety u rozvodu, se také počítal. Netrpěl jsem tedy existenční nouzí, jako jiní odsouzení, kteří v době nástupu mnohdy klesli z výsostných postavení na úroveň bezdomovců.

Nesvázán pracovními povinnostmi či existenční tísní jsem se mohl plně věnovat svému soukromému projektu „Terstegen přežije Areston“. Jak už jsem napsal, sehnat něco o životě tam nahoře, to prostě nešlo. Myslel bych si, že po několika cyklech bude mezi navrátilci dost těch, kteří se budou chtít podělit o své zážitky. Nebo že je vyhledají spisovatelé brakových románů... Po obojím jsem ovšem pátral marně, což mi tehdy nešlo na rozum. Jak moc jsou informace a jakákoliv činnost týkající se Arestonu pod kontrolou, to jsem měl v plné šíři pochopit až mnohem později.

Ale neživil jsem se deset let jako novinář zbytečně. Dokázal jsem kutat a štourat. Přes nejrůznější staré reportáže, statistické údaje, výpisy obyvatelstva a tak obskurní zdroje, jako byl seznam zaniklých a po letech, jejichž počet odpovídal násobkům osmi, obnovených podniků jsem se nakonec dostal k několika jménům.

* * *

Když jsem vyhledal prvního, byl jsem trochu v šoku z jeho vzhledu. Nečekal jsem, že by někdo po návratu z Arestonu vypadal kdovíjak blahobytně, ale ten člověk připomínal rachitika, měl tvář deformovanou, jako kdyby ji někdo opakovaně používal coby boxovací pytel, a na čele a na krku byly viditelné velké jizvy po spáleninách. Jedno oko měl bezpochyby skleněné. Prostě postava jak z pirátských románů. Těch špatných pirátských románů, nutno dodat.

Když jsem naznačil, o čem chci mluvit, roztrásl se po celém těle, až se mi zdálo, že se rozpláče. Řekl mi, ať chvíli počkám. Vrátil se se starožitně, ale smrtelně nebezpečně vypadající zbraní a dal mi tři vteřiny na to, abych zmizel. Neměl jsem důvod nevěřit, že tu zbraň skutečně použije.

Druhého propuštěného jsem našel po dlouhém pátrání, a když jsem s ním zkusil dát řeč, usmál se a vycenil na mě koňské zuby. A smál se dál a ksichtil se jako kobyla a nic jiného jsem z něj nedostal. Možná to bylo tím, že se jednalo o dlouholetého chovance psychiatrické léčebny.

Co se týče třetího, tomu jsem jen položil květiny na hrob. Přežil tři cykly na Arestonu; dva měsíce před

tím, než jsem se vydal po jeho stopě, skoncoval se životem.

Teprve u čtvrtého jména jsem uspěl. Ten člověk se mi ani trochu nelíbil, ale po předchozích zkušenostech jsem neočekával vilu s bazénem a uhlazené chování. Musel jsem věci brát tak, jak jsou. Nocoval v lepenkové chajdě ve vyschlém odvodňovacím kanálu, což mi na jistotě nepřidalo. Neustále jsem totiž musel přemýšlet o nebezpečí přívalové vlny, která nutně musí přijít po prvním větším dešti. A včera přšlo...

Z hromady starých hadrů na mě vykoukl osmahlý, zarostlý a patrně několik týdnů nemytý obličej. Vousy měl místy černé, místy bílé, a spolu s vlasy stejné barvy nebarvy tvořily kolem toho, co bylo vidět z obličej, jakousi zářící korunu. Krátké podsadité tělo ovíjel pruh tvrdého plátna, pocházející nepochybně ze starého reklamního banneru, protože na něm byla ještě vidět vybledlá písmena. Když pootevřel ústa, cenil na mě dva zuby, víc jsem jich nenapočítal. Neustále mlaskal, protože mu jazyk pronikal do vzniklých mezer, a uměl si elegantně odplivnout, aniž musel rozevřít rty.

Našel jsem lidskou trosku, někde mezi věčnou agoníí a smrtí. Ale zatím ten chlap ještě žil.

„Co chceš?“ zavrčel s přívětivostí tetanu.

Ucítl jsem nechutné aroma levného alkoholu; buď to táhlo z něho, nebo z té desítky lahví, které se povalovaly kolem, nemluvě o několika krabicích od levného vína. Pochopil jsem, že rada, abych dotyčného vyhledal za svítání, než se stihne ožrat jak dvě tři dogy, nebyla vůbec od věci. Otázka ale zněla, jestli během noci zvládl vystřízlivět. odhadoval bych to tak půl na půl.

Ukázal jsem mu lahev skotské. Chňapl po ní, ale ucu-kl jsem.

„Chci s vámi mluvit, pane Randallo.“

„Ale já s tebou ne.“ Hlas měl hrubý jako rohožka.

„Tak si odnesu tu flašku a zapomenu na vás.“ Vstal jsem a předstíral jsem, že odcházím.

„Hele, tu flašku tady nech.“

Přisedl jsem si k němu, zatímco on začal rozmotávat mumii, ve kterou se kvůli nočnímu chladu umně proměnil.

„A vo čem bysme jako měli mluvit?“

„O Arestonu,“ odpověděl jsem a odhalil jsem zápěstí, kde jsem měl identifikační vpich.

„Aha,“ řekl. Obličej se mu stáhl do zrudné grimasy. Chvilí se dusil. Pak se vzpamatoval. „Seš v prdeli, co?“

„Možná, ale chtěl bych se odtamtud vrátit.“

Už začal mluvit, tak jsem mu tu flašku nechal. Dychtivě ji otevřel a lačně nasával. Pak se konečně vymotal a posadil se.

„Tak jako vy,“ dodal jsem po chvíli.

„Musím se jít vychcat,“ řekl, vstal, poodešel asi tři metry a pustil proud naplno do kanálu. Spal kompletně oblečený, jestli se za oblek dá považovat potřhané manšestrové sako, kalhoty ušité na chlapa o dvě hlavy většího, a boty, jež byly každá jiná. Jedna byla docela zachovalá kopačka, druhá rozšmajdaná pohorka s utrženou podrážkou.

Ukázalo se, že dědek je malý, podsaditý, neměřil víc než metr šedesát, a tělo měl snad širší než delší, ale to bylo stavbou kostry. Údajně byl kdysi zápasníkem ve volném stylu. Docela jsem tomu věřil. Posadil se na obrubník a znovu upil z lahve. Jako kdyby chlemtal vodu.

Sedl jsem si na obrubník kus od něj. Tak daleko, aby mě neporazil ten zápach, který se šířil kolem jako omamný mrak. Doufal jsem, že z něj vypáčím nějaké rozumy dřív, než vypije celou lahev a bude úplně na mol.

„A co chceš slyšet?“

„Jaké to tam je?“ položil jsem obecnou otázku. Na hloupou otázku přišla hloupá odpověď: „Však poznáš.“

„Tak to řeknu jinak. Co mám dělat, abych přežil?“

Odkášlal si a odplivl, pak se znovu napil.

„Pán přemejšlí! No, musíš být chytřejší než oni a silnější než oni. Jinak tě zašlápnou do podlahy jako hovno.“

Použil slovo podlaha, to bylo zajímavé. Běžně se přece říká, že někoho zašlápne do země...

„Kdo – oni?“

„Kdo? No přece ti, co tam budou s tebou. Ti, co se tam spolu s tebou na dlouhé pouti budou rekreovat. Buď budeš silnější než oni, nebo, a to je druhá možnost, se ohneš, budeš podlézat, sloužit, donášet a necháš si všechno líbit. V obou případech můžeš přežít. Výběr je bohatý, jak vidíš.“

Věděl jsem, že režim na Arestonu nebude právě selankou, a on mé domněnky potvrdil.

„A co naopak nemám dělat, když chci přežít?“

„Když budeš vzdorovat a budeš slabší než oni, tak to máš spočítaný. Dobře si rozmysli, jestli jsi dost silný.“

„Možná nejsem dost.“

„Tak se skloň, udělej ze sebe pokorného otroka. Pak můžeš přežít, ale taky nemusíš. Někdy rozhoduje i náhoda.“

„A co dozorcí, ti to nechají jen tak?“

Teď se rozesmál, pěkně nahlas, a ukazoval mi přitom svá prázdná ústa. Ještě jsem zahlédl vzadu u kořene jazyka pár zčernalých stoliček.

„Dozorci?“ smál se. „A něco k žrádlu bys neměl?“

Vytáhl jsem celé pečené kuře a půl bochníku chleba.

„Já věděl, že si dáš říct,“ řekl a zakousl se do pečínky. Chléb si odložil na horší časy.

„Dozorci?“ říkal, pokud mu to přežvykované sousto dovolilo. „Co tomu říkají dozorci? Chlape, copak jsi úplně zpitoměl?“

Nechápal jsem.

„To ti nikdo neřekl, že na tom zasraným Arestonu žádní dozorci nejsou?“

Byl to trochu šok, ale mohlo mě to napadnout. Kdo by šel dobrovolně sloužit osmileté turnusy? Jistě, i dozorci tam mohli jít z trestu, ale proč vlastně...

„Copak to nechápeš? K čemu by tam byli dozorci? Kdyby to byla obyčejná basa, tak tě prostě budou hlídat, abys nevzal roha. Ale jak chceš utýct z koule, která se valí vesmírem? A že se tam poutníci zabíjejí navzájem? Komu to vadí?“

„Ale vy jste přežil.“

„Jo, přežil jsem, a dokonce jsem se vrátil. Hele mladej, to byla největší chyba mého života.“

„Co? Že jste se dostal na Areston?“

„Hovno. To, že jsem tam nezůstal. Co mi tam chybělo? Nic! Měl jsem, co jsem potřeboval, žrádlo a chlast přímo u nosu, ženskou jsem mohl mít, když jsem si kývnul, a ochotní hoši mi leštili boty, žehlili šaty a byli stále k ruce. Ale všichni mí kamarádi skapali, a ani jeden přirozenou smrtí. Hirma propíchli jako jehně,

zbývaly mu už jen dva týdny do konce. Rozumíš? Dva týdny! Stadlera uškrtili a pak ho ještě navíc utopili, protože prý podváděl v kartách. On, který hrál poker nejlépe v celém vesmíru, musel sejít ze světa tak ohavnou smrtí. A Král Rybář, toho prý sežrali... prostě zmizel.“

„Takže vy jste byl mezi těmi silnějšími.“

„Přesně, jak jsi to uhádl?“

„Došlo mi to.“

„Jo, asi to tak bylo, ale trvalo mi tři roky, než jsem si postavení vybojoval. Určitě tam ještě najdeš někoho, kdo si na mě bude pamatovat, v dobrém nebo ve zlém. Bude to vlastně jen jeden cyklus, co jsem odtamtud odešel. A podívej, jak jsem skončil. Kdo tady stojí o nějakýho Randalla? Na to, co jsem kdysi dělal, jsem starej, vyšetalej, a nic jinýho než se rvát prostě neumím.“

Randall ještě pořád počítal čas na cykly... Areston se mu zažral hluboko pod kůži.

Půlka kuřete už zmizela v jeho žaludku, ale pořád měl stejný apetit. Trhal ptáka na kusy a pečlivě čistil kosti. Položil jsem před něj dvě plechovky piva.

„Já věděl, že budu mít něco lepšího než vodu,“ řekl, když jedna plechovka zasyčela jako had a polovina jejího obsahu následovala špatně sežvýkané kuře.

„Tak co mi radíte?“

„Tak ty sis přišel pro rady? No dobře, přinesl jsi mi dobrý kuře,“ hodil za sebe další ohlodanou kost. „Tak ti něco povím, abys neřek, že sem svině. Hochu, Areston, to není jen tak. Každý na to jde jinak. Důležitý je jediný – aby člověk přežil. To, že se pokoří, ho bude mrzet jenom osm let. Pak už se s tím nějak srovná. Nebo se dostane

i nahoru. Vidím, že jsi dostal dva cykly, jako mazák už to budeš mít lepší.“

„Osm let mám snášet... Co vlastně?“

„Hlavně se z toho nesmíš posrat. První hodiny jsou rozhodující. De vo to, na jaký narazíš lidi. Musíš si vybrat Patrona, jinak to nejde, aspoň pro začátek, než se z toho srabu vykoupíš. Nebo si nikoho nevybereš, ale pak musíš spoléhat jen na svý pěsti. A oni mají nože. To znamená, že si musíš opatřit nůž.“

Nevěděl jsem, jak se to stalo, ale najednou něco cvaklo a Randall držel v ruce otevřený nůž. Špičku toho nástroje jsem měl přiloženou ke krku.

Přiznám se, že to na mě udělalo dojem. Kdyby chtěl bodnout, nic by mu v tom nezabránilo.

„Takhle rychlej musíš bejt,“ dodal a zase tu svou kudličku schoval.

„To si můžu vzít svůj nůž?“

„Spadl jsi z višně? Svýho si tam nesmíš vzít vůbec nic. Ale na Arestonu je nožů víc než lidí. Zatím ale nikdo nevyrobil střelný zbraně, i když se bojím, že i na to dojde. Lidi sou neuvěřitelně vynalézavý.“

Spolkl další sousto, kuře už skoro zmizelo ze světa, dopil první plechovku, zahodil ji a otevřel si další.

„Tak poslouvej, mladej. Jak se tak na tebe koukám, tak jsi dycky dostával přes hubu, protože se neumíš prát.“

Přisvědčil jsem, skutečně to tak bylo. Občas si ze mě ve škole dělali otloukánka. Nebyl jsem slabý, ale prostě jsem neměl náтуру a neznal ty správné chvaty.

„Tak to máš blbý. Jestli můžeš, zaplať si hodiny. Judo, to je nejlepší. Neuškodí ale, když budeš umět nějaký

zápasnický chvaty, a box se taky hodí. Poohlídni se po nějakým Halfarovi, ten je nejlepší.“

Už jsem na to myslel, ale teprve Randall mi úplně otevřel oči. Vždyť jsem vůbec nevěděl, mezi jaké lidi se dostanu! A jak se zdá, na Arestonu mají hlavní slovo svaly.

„Máš ještě slepák?“

Lehce jsem přikývl.

„Tak rychle utíkej, nech si ho hned vyříznout. Viděl jsem dost lidí, kteří na takovouhle blbost dojeli.“

„Dobrý nápad,“ povídám. „A co očkování?“

„Zbytečný, pár dávek dostaneš při nástupu. Ale jak si na tom s kondicí? Kdy si byl naposledy v posilovně?“

Zavrtěl jsem hlavou. V posilovně jsem ještě nikdy nebyl.

„Tak s tím něco udělej. Areston už je na cestě. Každýho, kdo je slabý, zabije.“

Dojeda kuře, dopil pivo. Lahev whisky byla poloprázdná, myslel jsem, že ji dorazí, ale on ji zašpuntoval a schoval do brašny.

Pak si zase lehl a zamotal se do těch hnusných hadrů.

„A když mi zase přineseš takovou flašku, tak si můžeme nějaké ty finty s noži vyzkoušet.“

Už jsem byl na odchodu, ale ještě mi něco blesklo hlavou: „Jaké zákony tedy na Arestonu vlastně platí?“

Jen lehce pozvedl hlavu, rozkašlal se a pak zaskuhral: „Zákony? Ty ses snad zbláznil! Zákony! On se ptá na zákony. Platí takový zákon, jaký si tam lidé udělají.“

Z toho jsem moudrý nebyl, a jak se zdálo, vlastně jsem pořád ještě nevěděl, do čeho se ženu.

„Ale jednu radu ti přece ještě dám, jestli chceš,“ dodal Randall.

Přikývl jsem.
„Nikommu nevěř.“

* * *

Poslechl jsem Randallovy rady. Týral jsem své tělo denně dvě hodiny v posilovně. Pot se ze mě jen lil, ale nezdálo se, že bych si tím nějak pomohl. Jen mě začaly bolet všechny svaly. Ale nakonec to přešlo a pak jsem začal nabírat kila, a to mi bylo divné; člověk by řekl, že posilováním se zhubne. Ale Halfar, kterého jsem si vyhledal, mi řekl, že nabírám svalovou hmotu, a vzhledem k tomu, co mě čeká, to prý je dobře. Kandidáti Arestonu představovali pro jeho podnik ten nejlepší džob. Rok před příletem se mu počet klientů zdvojnásobil. Nedodal už, že také zdvojnásobil poplatky, ale mně to mohlo být jedno. Co s penězi na Arestonu? Tam nejsou k ničemu – své bankovní konto tam využít nemůžu a kontakty se Zemí neexistují. *Čím se tam asi platí*, zamyslel jsem se, ale nechtěl jsem se ptát.

O to jsem se měl starat, když jsem si povídal se starým Randallem. Několikrát jsem za ním ještě zašel, pocvičili jsme s nožem, jak mi sliboval, ale jednoho dne už jsem ho nenašel. Na jeho místě leželi dva vychrtlí opilci, kteří po mně začali házet kameny, a když jsem se jich ptal po Randallovi, posílali mě tam, kam slunce nesvítí.

A tak jsem místo toho chodil na atletický ovál a polykal kilometry. Halfarovi cvičitelé se mnou denně hodiny mlátili o zem a snažili se do mě dostat nějaké ty návyky. Nikdy bych nevěřil, kolik existuje způsobů, jak s jiným člověkem zatočit tak, že neví, čím je, ale také jak mu zlomit

bez námahy ruku nebo dokonce vaz. Řekli mi, že mnohé chvaty jsou zakázané, a tak jsem si připlatil a tajně se po večerech právě takové chvaty učil, stejně jako další a další figle s nožem.

* * *

Můj život získal pevný rytmus. Cvičení, posilování, trénování, odpočinek. Starý Terstegen pomalu mizel a vynořoval se nový – nevěděl jsem, jestli to bude stačit, ale věděl jsem, že dělám všechno, co je v mých silách, abych v nadcházejících zkouškách obstál.

Areston už se nacházel blízko a do zpráv pronikly informace o přípravě sběrných lodí. Nejprve pochopitelně těch, které vyzvednou poutníky, jejichž dlouhá pouť dosáhla svého konce. Při prvním přiblížení se z Arestonu vystupuje, při druhém se na Areston nastupuje. Tak je to zařízené, a vypadá to rozumně. Pokud je tedy existence Arestonu vůbec rozumná.

Dráha Arestonu je protáhlá elipsa, v jednom ohnisku se nachází Slunce. Astronomové by nám vysvětlili, jak je to možné, že se v perihéliu dokáže Zemi přiblížit dvakrát, já jen opakuji jejich informace.

Věděl jsem, že pro převoz nováčků se používá pět trajektů. Pro vyzvednutí napravených hříšníků ovšem jen tři. Do jednoho trajektu se dá nacpat pět kontejnerů, každý pro dva tisíce lidí. Co to znamenalo? Tam se dostane padesát tisíc lidí, zpátky třicet tisíc. Z toho vyplývalo, že čtyři lidé z desíti pobyt na Arestonu nepřežijí!

Starého Terstegena by nikdy nenapadlo, že skutečnost je ještě horší a ve skutečnosti mohou ztráty dosáhnout

i šedesáti procent. Stačily by tedy dva trajekty, ale startují tři, to proto, že na Arestonu je omezený čas pro nástup. Lidi se tam nahoře nedaří do kontejnerů štosovat tak úsporně, jak se to může dělat na Zemi. Startovní okno je přece jen omezené, a kdyby se zaváhalo, tak by trajekt uvízl na Arestonu.

Ví se však, že trajekt nikdy nezaváhá. Kdo nestačí nastoupit, ten na Arestonu zůstane.

Pak mi bleskla hlavou myšlenka – když někdo zemře, co se stane s jeho tělem? Odvezou ho zpátky na Zemi? Nesmysl, co by si Země počala s mrtvolou? Zbytečně vynaložené náklady. Ale kde se takové tělo skladuje? Vypustí se do vesmíru? Je zcela zbytečné obohacovat vesmír o nové miniasteroidy. A co víc, je vůbec možné Areston během cesty opustit? Všechny zdroje, které jsem zatím objevil, se shodly, že není! Znamená to tedy, že mrtví zůstanou na Arestonu a během každého cyklu přibude na Arestonu třeba třicet tisíc mrtvých těl... Co se s nimi stane?

Zahnal jsem ty myšlenky. Brzy bych začal být morbidní a nakonec bych skončil u představ kanibalských orgií.

Ale já byl přece ještě stále na Zemi! Ještě jsem mohl spát doma, v teplé posteli, v naprostém bezpečí. Ale opravdu jsem byl v bezpečí? Vždyť jsem měl najednou přes hlavu přehozenou kuklu, provazy mi stahovaly ruce a nohy, až jsem jimi byl omotaný jako kokon, a kdosi mě zvedl a odnášel kamsi pryč. *Co to je za lidi a kam mě nesou, a kudy?!* křičel jsem v duchu. Cítil jsem zatuchlinu a pak mě někam spouštěli. Do nějaké stoky vedoucí pod městem? Snažil jsem se křičet, ale roubík mi to nedovolil. Ani zběsilé zmítání mi nijak

nepomohlo. Nakonec jsem se uklidnil; možná bude lepší skončit svůj život teď a tady, než se trápit šestnáct let na Arestonu...

Cítil jsem, že mě někam vezou autem, patrně mě pohodili na zadní sedadlo, a za chvíli mě zase uchopily silné ruce a odnesly mě kamsi do tepla.

Odmotali mi pásku z očí, zbavili mě roubíku a rozvázali mi ruce. Byl jsem v příjemně zařízeném pokoji, řekl bych, že to byl salon, byla v něm cítit levandule a cigaretový tabák. Kolem stáli čtyři lidé. Nešlo rozeznat, zda to jsou muži nebo ženy; měli dlouhý, splývavý oděv a na obličejích masky. Přestože jsem nemohl nikoho poznat, vládl v salonku pološero. *Zdá se, že opravdu není žádoucí, abych viděl víc, než je nutné.*

„Nic neříkejte,“ ozval se tlumený hlas. Připadalo mi, že hlas je i elektronicky zkreslený.

„Omlouváme se za poněkud drsný způsob pozvání,“ pokračoval hlas a já jsem marně uvažoval, zda to je muž nebo žena. „Ale bylo to nutné. V žádném případě se policie nesmí dozvědět, kde jste byl.“

Ne, nemluvte. Je víc než jisté, že si vás najdou a vy jim přesně vypovíte, co se stalo. Nebude nám to vadit. Nelžete, řekněte jim všechno.“

Nechápal jsem nic, ale opět jsem lehce přikývl. Trochu se mi ulevilo, tohle znamenalo, že se zase vrátím zpět a že přežiju. I když žít s vyhlídkou nástupu na Areston není zrovna výhra.

„Potřebujeme od vás, abyste předal na Areston vzkaz. Neptejte se, komu, neřekneme vám to, ale on si vás najde sám. Už zase chcete mít otázky? Jak vás pozná? Není to vaše starost.“

Ale vždyť mi nedovolí si vzít nic s sebou, chtělo se mi vykřiknout, ale oni mě předešli.

„Nic s sebou neponesete. Teď vám voperujeme pod kůži nanočip. Při nástupu na Areston bude samozřejmě odhalen. Možná vám jej vyříznou, možná to nechají být, jen si jej přečtou. Kromě nanočipu ale ponesete ještě jeden vzkaz. Několik slov. Velice poslouží naší věci, když se je naučíte nazpaměť. A vůbec nebude vadit, když ten vzkaz přeříkáte policii, pokud se na to bude ptát. Budeme však rádi, když v tomto směru neprojevíte žádnou iniciativu. Pokud se vás na něj nebudou výslovně ptát, nic neříkejte. Rozuměl jste?“

Celkem jsem to chápal, i když jsem vlastně nerozuměl ničemu. Mělo by to znamenat, že na Arestonu existuje nějaká skupina, zabývající se aktivitami, o nichž nemá policie vědět? Případá mi to jako nesmysl. Ale proč ne?

„Když to v pořádku vyřídíte, po návratu z Arestonu bude vaše konto bohatší o... No, dejme tomu, že o podstatnou částku.“

Konečně mi dovolili mluvit.

„Dejte sem ten vzkaz, už jich vyřizují několik, proč bych nemohl přidat ještě jeden?“

V poslední době mě totiž navštívilo šest nebo sedm lidí, kteří měli na Arestonu své blízké. Žádali mě, abych jim vyřídil pozdravy, ujistil je, že na ně příbuzní stále myslí, a také několik vzkazů ohledně narození potomků či vnoučat nebo úmrtí blízkých lidí; připadalo mi to kruté, ale proč jim nevyhovět? Moje hlava to snesla, mám docela dobrou paměť – a navíc to byla tolerovaná šedá ekonomika odsouzeneckého sektoru. A teď ještě tohle? Proč ne?

Kdybych byl někým ze spiklenců, zamaskuji ten důležitý vzkaz mezi podobně nevinné informace, ale ono to asi není tak jednoduché. To jsem pochopil v okamžiku, kdy jsem zjistil, že vzkaz, který mám na Areston pronést, se skládá z asi deseti dlouhých, zdánlivě nesmyslných slov, zhruba dvou stovek znaků, a to nejen písmen abecedy, ale i číslic a interpunkčních znamének.

„Jste si jisti, že si to zapamatují?“

„Byli bychom rádi, prosím, úplně přesně,“ dodali takřka prosebně.

A tak jsem se hodinu učil té neskutečně dlouhé sekvenci, která neměla žádný řád, žádný rytmus a na pohled žádný smysl. Nebyl to altruismus, byla to čistě otázka investice – chtěl jsem Areston přežít, ale k čemu by mi to bylo, kdybych po návratu nic neměl?

Potom, z ničeho nic, mi zase přehodili přes oči černý pytel a stejnou trasou mě dopravili zpátky. Aspoň se domnívám, že tomu tak bylo, protože když mě odnášeli, ucítil jsem v paži bodnutí; mohl to být zmíněný nanočip, ale také mi museli píchnout do těla narkotikum, protože si ze zpáteční cesty nic nepamatují. Ráno jsem se probudil ve své posteli, hlava mi třěštila, ale před očima mi kolovala sekvence dvou stovek nesmyslných znaků.

Vybrali si dobře, museli vědět, že mám skvělou paměť.

Hodila se mi nakonec i z jiných důvodů. Umanul jsem si totiž, že po návratu z Arestonu napíšu knihu – a svůj slib jsem dodržel, právě si její stránky pročítáte! Že jsem přežil, byl zázrak – a rozhodně ne malý. Ale zpět k mé knize – první kapitoly knihy jsem začal psát už na dlouhé pouti, ale protože nebylo možné, abych napsaný text jakkoli dopravil na Zemi, začal jsem si jej ukládat do paměti.

Učil jsem se svůj vlastní text nazpaměť, za dlouhých, temných nocí, kdy jsem slyšel jen ticho vesmíru a necítil nic jiného než jedno gé umělé gravitace.

Okolnosti tomu chtěly, že mi tento způsob psaní plně vyhovoval.

A mimochodem, dlouho jsem uvažoval, zda za mlčením o Arestonu, které v mnoha oblastech postihlo Zemi, není i nějaká forma autocenzury. Po svém návratu jsem zjistil, že je to pravda. Samotnému mi trvalo tři roky, než jsem se pustil do psaní. Do té doby mi jen pouhá myšlenka na Areston a to, co jsem na něm zažil, dělala fyzicky nevolno. Vlastně se to nijak nezměnilo, ale bylo třeba, aby se na Zemi všichni dozvěděli, že Areston je peklo. A že to není jen peklo plné vrahů a psychopatů, ale především nešťastných lidí, s kterými naše společnost ošklivě vyběhla...

* * *

Další změna do mého života přišla vzápětí. Seznámil jsem se s Iřtar. Víím, nebylo to ode mě hezké, měl jsem jí hned první večer říct, že ji za měsíc opustím, a nejen ji, ale celý tento svět. Ale když ona byla tak milá, příjemná a přátelská...

Ano, byl to nesmysl, navazovat tehdy nějaké osobní vztahy, ale mám pocit, že spíš si ona vybrala mě než já ji. Jako kdyby bezpečně věděla, co náš vztah čeká, ale vůbec ji to neodradilo. Až jsem ji podezříval, že jde za nějakým speciálním cílem, ale neodhodlal jsem se zeptat, a v hlavě mi nic nesečvaklo.

Stalo se vlastně jen to, že nám spolu bylo dobře. Když jsem se pak ten večer, kdy řekla, že se ke mně nastěhuje,

začal dávat dohromady to přiznání, jen mi položila prst na ústa a řekla: „Mlč, drahý. Na nepříjemné věci nebudeme myslet.“

Věděla o tom, jistě, musela to vědět, ale pak by byla blázen, kdyby si se mnou něco začínala.

Bylo to krásné, každý den opouštět ráno domov a vědět, že když se člověk večer vrátí, bude ho tam čekat někdo, kdo se na něj bude usmívat a dá mu zapomenout nejen na trable denního život, ale i na budoucnost.

Jen mi bylo divné, že Ištar asi dvakrát nebo třikrát po-
užila při setkání stejnou větu: „Nekoukej na mě tak hladově, aby ti nevypadly oči.“

A to dokonce ve chvíli, kdy byla schovaná v koupelně a já jsem ji prostě vidět nemohl. Naopak, když jsem měl příležitost prohlížet si to její snědé opálené tělo, na němž nebyla jediná bílá skvrnka, když jsem na ni skutečně koukal hladově, žádnou podobnou repliku z úst nevypustila.

A pak to řekla opět. „Nekoukej na mě tak hladově, aby ti nevypadly oči.“ Pak vyšla z koupelny, měla na sobě krátkou zástěrku a jinak už nic, usmála se a dodala: „Víš, co by se mi líbilo? Kdybys mi na to odpověděl: ‚Oči mi nevypadnou, ale s radostí bych tě snědl.‘“

Když jsem se pokusil o odpověď, tak mě musela se smíchem opravit, protože jsem řekl, že po ní netouží mé oči, ale žaludek. Ale to už na sobě neměla vůbec nic.

Ale ten večer, o kterém jsem věděl, že bude posledním, se ke mně stále tulila a vyprávěla mi, že už dlouhou dobu sní o tom, že se jí narodí dítě a že si vybrala za otce právě mne. Nemohla čekat, až se rozhoupu a všimnu si jí, to by mohlo být pozdě.

„Budeme na tebe s tvým synem čekat. Budu mu o tobě vyprávět, jak jsi byl statečný a že tě nikdy nic nezlomilo. Je možné, a to mu budu říkat, že jsi byl jedním z posledních, kdo nuceně opustil náš svět. Může se stát, že do kosmu budou napříště létat už jen dobrovolníci. Tak by to přece mělo být.“

Jistěže věděla všechno. A věděla toho ještě víc, jak jsem později pochopil.

„Nekoukej na mě tak hladově, aby ti nevypadly oči,“ zašeptala mi znovu, jako by to bylo nějaké zaklínadlo.

Když jsem se ráno probudil, bylo její lůžko prázdné. Na slzy při loučení nebyl ani jeden z nás zvědavý.

* * *

S jejím odchodem jsem se přestal stýkat s lidmi. Zbýval mi týden a i tréninky už jsem mohl zvládat sám. Teď šlo o to se pořádně připravit duševně. proto mě nejen překvapilo, ale vyloženě zaskočilo, když mě na ulici zastavil zcela neznámý člověk a pozval mě na oběd. Byl to divný typ – kdybych ho měl popsat, asi bych neuspěl. Tuctová tvář. Věk kolem třicítky, šedý oblek, tmavé brýle, hladce vyholená tvář. Poněkud obtloustlý, víc bych o něm neřekl.

„Nemám zájem,“ odsekl jsem. Opatrnosti není nikdy dost; někde něco ceknu a ještě dostanu cyklus navíc.

„Stanete se příští týden poutníkem,“ podotkl neutrálním hlasem.

„A co má být?“

„Mám pro vás nabídku, projednal bych ji s vámi nejraději při jídle.“

„A já to budu platit?“ ohradil jsem se.

„Ne, to bude platit erár,“ řekl.

„Tak to ne,“ povídám. „S erárem už jsem se setkal, stálo mě to šestnáct let.“

„Možná to půjde zkrátit,“ usmál se.

„To...“ Zarazil jsem se. No, popovídat si můžeme. Třeba pro mě má něco zajímavého.

„Ale restauraci vybírám já,“ řekl jsem rozvázně. Bál jsem se odposlechu, i když mi bylo jasné, že ten člověk není civilista.

„Jistě, v tom vám nebudu bránit. Mám tady vůz.“

„Vezmu raději svůj.“

Naložil a odvezl jsem ho na opačný konec města, kde jsem to ani neznal. Samozřejmě se dalo počítat s tím, že vyberu restauraci, kam pravidelně chodím a kde už mohly být všechny stoly pokryty štenicemi. Nenapadlo mě, že v tomto městě jsou štenice u každého stolu a v každé restauraci, takže má snaha vyšla naprázdno.

Vybral jsem nakonec jednu z lepších, jmenovala se Arkadis.

„Netěšíte se tam, že?“ řekl ten chlápek při dezertu.

„Ještě nevím. Možná budu rád, když se zbavím toho nečistého vzduchu kolem.“ Myslel jsem to ironicky, ale na té větě se nedalo najít nic závadného.

„Dostal jste dva cykly. Dá se to zkrátit na jeden.“

Odmlčel se.

„Co bych pro to měl udělat?“

„Podepsat spolupráci.“

Vida, odkud vítr vane.

„Dost dobře nerozumím,“ dělal jsem hloupého.

„Je to jednoduché,“ pokračoval. „Podepíšete spolupráci a odbudete si jeden cyklus na Arestonu. Budete

mít jisté výsady, které jiní automaticky nezískají. Pomohou vám při adaptaci v přijímači, a ta, pokud vím, bude těžká. A potom, až se z cesty vrátíte, podáte podrobnou zprávu.“

„O čem?“

„O všem, co se tam dozvíte. Budete se pohybovat mezi nebezpečnými zločinci a mezi zrádci. Nikdo se tam nebude bát před nikým mluvit, dozvíte se mnohé o nejruznějších spiknutích, ke kterým má dojít, i o činech, ke kterým už došlo. Existuje spousta lidí, kterým se nelíbí naše humánní uspořádání společnosti. Na tom by nebylo zas tak nic špatného, kdyby mezi nimi nebyli aktivní teroristé, kteří jsou ochotni bojovat za to, aby se humánní vláda změnila ve vládu teroru. Samozřejmě přitom sledují zejména vlastní prospěch. Útočí na ty nejčistší city a rozeštvávají společnost. Dobře víme, že Areston je semeništěm těchto názorů. Lidé, kteří se vracejí z Arestonu, mohou mít nejruznější plány. Nemáme jiný způsob, jak podchytit tyto plánované teroristické akce, než vyslat na Areston své lidi. Můžete být jedním z nich. Slibuji vám určité výsady také po návratu z Arestonu, dokonce slušný finanční obnos do začátku, pokud ovšem... Pokud vaše zprávy budou přínosné.“

„Mám tedy sledovat, co se děje na Arestonu?“

„Zločiny, které mezi sebou páchají obyvatelé Arestonu, nás nezajímají. To ať si vyřeší spravedlnost Arestonu sama. Důležitá je realita na Zemi. Na cestu se vydává spousta podezřelých, jimž některé zločiny nebyly prokázány. Je pravděpodobné, že ve slabé chvíli sami vše vyradí. Získejte si přátelství takových lidí, a pak jen dobře poslouchejte.“

„Takže já se stanu špehem a za to mi odpustíte jeden cyklus.“

„To je příliš pejorativní výraz, ale budiž, v principu jste to řekl správně.“

„A co když nic nepodepíšu?“

„Pak si na Arestonu odbudete dva cykly, při nástupu žádné výsady mít nebudete, spíš naopak. A až se vrátíte z cesty, nebudete mít žádné zázemí, jen nulové konto v bance, my si vás brzy zavoláme a vy nám ochotně prozradíte vše, co jste se dozvěděl. Výsledek bude stejný, jako kdybyste spolupráci podepsal.“

„Mám čas na rozmyšlenou?“

„Ne. Dobře víme, že pokud spolupráci nepodepíšete hned, nepodepíšete ji nikdy. Berte, nebo nechte být.“

Díval jsem se do toho jeho hnusného ksichtu a našel jsem tam škodolibý úsměv. Nejradši bych do té tlamy praštil, ale to bych si moc nepomohl.

Ale jeho nabídka byla lákavá. Tak lákavá, že jsem se neudržel a řekl jsem: „Tak víte co? Táhněte do prdele.“

Vstal.

„Budete litovat, Terstegene,“ řekl tak nahlas, že to slyšela polovička restaurace. Sebral se a zmizel. Když jsem vyhlédl z okna, viděl jsem, že ho naložil vůz, který na něj čekal. Takže nás sledovali.

Zaplatil jsem oběd i za něj. To byla daň za neposlušnost. Anebo spíš první splátka.

3. Dlouhá pouť začíná

Uvítali jsme, když se náš člun přiblížil ke Kulovému světu prakticky na dotek, a nedaleko jednoho z pólů jsme našli přívětivě otevřená vrata. Byla to brána, do níž pronikla celá naše loď a lehce dosedla na hladkou palubu. Jako kdyby loď na místo přistání cosi usměrnilo. Netušili jsme, že se za námi vnější plášť ihned uzavře, zejména když se otevřel prakticky na zavolání.

Přístroje vzápětí oznámily, že okolní prostor je vyplněn vzduchem s dostatečným tlakem.

Je třeba podotknout, že nás v tu chvíli zachvátil nesmírný strach. Je něco jiného pobývat dobrovolně osm let na místě, které jsme si zvolili, a pobývat tam uzavřeni v neprostupné skořápce, s jakousi skromnou nadějí, že někdo po osmi letech tuto skořápku rozlouskne. Měli jsme sice po ruce vlastní loď, ale hlavou zeď neprorazíš. Pevným pláštěm Kulového světa se nedalo proniknout.

Všechny pokusy uniknout z uzavřeného prostoru mimo Kulový svět byly marné. Existovala jen jedna cesta, a to dolů. Pochopili jsme, že je tu kdosi, kdo nás zajal. Od toho okamžiku ho marně hledáme.

Sklouzli jsme toboganem, jakýmisi plastovými rukávy, o jedno patro níž. Už nezáleželo na tom, kdy a jak se dostaneme zpět.

Materiál jsme zatím nechali ve člunu, využili jsme jen jeho část. Mnohé věci byly nepotřebné, a brzy jsme se měli dovědět, že Kulový svět nás dokáže uživit sám.

Vezli jsme však s sebou semena a cenné přístroje. Mnohá semena se ujala, a některé přístroje fungovaly. Ale některé ne.

Nejhorší bylo, že dalekohledy, spektrografy a další přístroje pro pozorování vesmíru jsme s sebou vezli zbytečně.

Ze zprávy Swanssonovy výpravy

* * *

Areston jsem nikdy nezahlédl na obloze pouhým okem. Při žádném průletu se nepřiblížil k Zemi víc než na trojnásobnou vzdálenost Měsíce. Astronomické observatoře lákaly davy ke svým dalekohledům na atraktivní podívanou – kdo měl zájem a zaplatil, mohl si prohlédnout bílou skvrnku na temném pozadí a musel věřit, že sleduje umělé těleso.

Člověk se však Arestonu nemohl vyhnout. O jeho pohybu nakonec informovaly všechny noviny a neobešlo se bez něj žádné zpravodajství. Byl to paradox – dlouhých osm let jako kdyby nikoho nezajímal, ale pak se najednou stal hvězdou médií s heslem „Pryč s tou lidskou špínou!“ Zavíral jsem oči a ucpával jsem si uši, ale připadalo mi, že se na mě Areston valí ze všech stran, zdálo se mi, že o něm mluví každý, koho jsem potkal, i ti, s kterými jsem se setkal jen náhodou, jako kdyby všichni věděli, co mě zanedlouho čeká, jako kdyby mi to chtěli připomenout, abych si připadal ještě nicotnější.

Možná i proto jsem náhle až dychtivě očekával příkaz k nástupu trestu, jako kdybych cítil, že se nanočervi v mém těle začínají hemžit.

A tak jsem se poslušně dostavil na určené shromaždiště. Znal jsem den, hodinu a minutu. Perfektní organizace. Neopozdil jsem se ani o sekundu.

Nebyl jsem tam sám, ale nikoho jsem neznal. Jistě, kdybych se snažil, mohl jsem si zjistit, kdo všechno se stane mým spolucestujícím; všechny procesy byly veřejné. Ovšem já o to nestál. Byl jsem stále přesvědčen, že není nutné je znát; většinou šlo o vrahy a teroristy, prostě společnost, do které dokonale zapadnu. Nedochozelo mi, že můj případ nemusí být jediný, ale naopak dost běžný.

Jakmile nastal můj čas, rozsvítil se nade dveřmi můj kód. Mám rád, když všechno klapne, jak má; to jediné mě mohlo utěšit, když jsem za sebou nechával celý svůj dosavadní život.

Tímto okamžikem jsem přestal být člověkem a stal jsem se statistickou položkou. Nebo také kusem materiálu, kterým lze libovolně manipulovat a přesunovat z místa na místo.

Svléknout do naha, vyprázdnit všechny dutiny. Tím to začalo. Vypumpovali mi žaludek, narvali projímadlem a donutili mě polknout silnou dávku močopudných léků.

Pak přišlo na řadu holení. Na hlavě mi nezbyl ani vlásek a po depilační lázni ani jeden chloupěk na těle. Zmizelo i obočí, a dokonce i chloupky v nose. Holý jako nemluvně...

Následoval rentgen, nebo spíš zařízení, které se mu podobalo. Ležel jsem na pomalu se ploužícím dopravníku a kolem mě rejčila nějaká čidla, nepochybně útočící

na mé tělo všemožným zářením. Jedno z čidel se zastavilo a dost dlouho zkoumalo místo, kam mi před nedávnem zavedli nanočip. Čekal jsem, že mi jej z těla vytáhnou, ale tady jsem se spletl. Nevadil jim.

Ucítil jsem ale dvě bodnutí jehlou. Očkování, jak jinak. Nepochybně tetanus, a možná ještě cholera, tyfus, úplavice. Asi není žádoucí, aby na Arestonu všichni hned chcípili.

Vše se dělo bez účasti lidské ruky, ale ze všech stran jsem cítil pohled dozorců, to kdyby se někdo nechoval tak, jak se sluší. Chlapi v maskáčích, v rukou samopaly. Na obličejích nehybné masky krutosti. Stačil by jeden špatný pohyb, a měl bych o další osud postaráno.

Konečně mě systém pustil ze svých spárů. Projít lékařskou prohlídkou? Možná už se stalo. Zeptal se mě někdo, co mi chybí? Ne, proč? Co kdybych byl diabetik? Pak mám smůlu. Zdraví, nemocní, hezky vedle sebe, v jednom šiku. Všichni jsme byli poměrně mladí, nikomu nebylo nad padesát. Chronicky nemocné asi systém odlifroval jinam; třeba se soudci slitovali nebo na to byl předpis...

Areston všechny vyléčí, pomyslel jsem si cynicky.

Octl jsem se v místnosti, kde jsme čekali na transport. Bylo nás tam čím dál tím víc. Bílí i barevní. Muži i ženy. Všichni holohlaví. A všichni nazí. Mužů bylo víc, žen asi pětina. Všiml jsem si, jak jsou šokované, že se úplně nahé octly ve společnosti nahých mužů. Některé klopily hlavy a snažily se zakrývat tělo rukama, ale jiné jako kdyby to předem věděly a nahotu neřešily.

Většina z nás mlčela, jen já jsem dával najevo nespokojenost a rád bych dostal nějaké šaty.

„Zbláznil ses?“ sykl jeden ze spoluvězňů. „Hochu, v té lodi povezou najednou deset tisíc lidí. Kdyby byl každý oblečený, tak to je dobrých patnáct dvacet tun navíc. Víš, kolik se ušetří paliva?“

Vida, to znělo logicky. Nezbylo mi než doufat, že nás na Arestonu zase obléknou.

Dal jsem se s tím chlápkem do řeči. Jmenoval se Arzim. Národnost mi není ani dnes jasná, snad pocházel odkudsi z Afriky, protože měl snědou pleť.

Myslel jsem si, že Arzim je informovaný, ale nakonec se ukázalo, že toho o Arestonu taky moc nevěděl. Vystudoval ale raketovou techniku a mohl mi přiblížit, po jakých drahách se Země, Areston i náš trajekt budou pohybovat, ale to mě moc nezajímalo. Co bude potom, až za námi zaklapne brána?

„Nikdy mě nenapadlo,“ žehral Arzim na svůj osud, „že tím trajektem budu někdy cestovat jako pasažér.“

Pochopil jsem, že je to bývalý pilot. Před osmi lety cestoval na Areston rovněž, ale v poněkud jiné funkci.

Soudní mašinerie si nevybírání a semele všechny. Je docela dobře možné, že v příštím turnusu budou svlečeni do naha a putovat na Areston dozorcí, kteří na nás teď řvali jako páni světa.

Nechali nás čekat ve velké hale, v níž panovalo pološero, protože se šetřilo i na osvětlení. Nebylo kam si sednout, všichni stáli, jen někteří odvážlivci se posadili holým zadkem na špinavou betonovou podlahu nebo se opírali o stěny. Když mě tam strčili, měl jsem dojem, že je v hale přelidněno, ale ještě dobré dvě hodiny k nám ládovali další a další naháče, až už skutečně byli namačkáni jeden na druhého jako sardinky.